

Sygn. akt II CSK 93/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa B. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 sierpnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. przyznaje ze środków Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. na rzecz adwokata M. W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym;

3. zasądza od powoda na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez powoda B. K. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 27 czerwca 2013 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego oddalającego powództwo w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w K. o zapłatę zadośćuczynienia zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oczywistą zasadność skargi.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych,

które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, gdy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Przedstawione we wniosku zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia kwestii, czy stosowanie art. 248 k.k.w. przed datą jego uchylenia na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 maja 2008 r. (SK. 25/07, OTK-A 2008/4/62, Dz.U.2008, nr 96, poz. 620) stanowiło naruszenie prawa. Tymczasem skutki prawne wyroków sądu konstytucyjnego zaopatrzonych w tak zwaną klauzulę odraczającą zostały omówione w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 22 marca 2012 r., V CSK 85/11, niepubl., z dnia 5 lipca 2012 r., IV CSK 603/11, niepubl., uzasadnienie uchwały z dnia 23 czerwca 2005 r., III CZP 35/05, OSNC 2006, nr 5, poz. 81). W razie określenia przez Trybunał Konstytucyjny terminu utraty mocy obowiązującej przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją (art. 190 ust. 3 Konstytucji), sąd stosuje ten przepis do oceny zdarzeń, które nastąpiły przed tym terminem także wówczas, gdy orzeka po utracie mocy obowiązującej tego przepisu (por. wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 28/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 31).

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze

wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia SN: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarga kasacyjna nie sprostала także i tym wymogom z uwagi na brak jakichkolwiek pogłębionych wywodów dotyczących tej kwestii poza stwierdzeniem, że skarga jest oczywiście uzasadniona, albowiem ustalony w sprawie stan faktyczny wskazywał, że powództwo należało uwzględnić.

W tej sytuacji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego w odniesieniu do pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu znajduje oparcie w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o advokaturze (tekst jedn. Dz.U.2009, nr 146, poz.1188) oraz § 2 ust. 2 i 3 i § 11 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U.2013, poz. 461 - j.t.).

O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego, który wniósł w ustawowym terminie odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ k.p.c.